

בת אש. י' פפורתא. י' פריסו דאתפרס, ואחזי חד, ולא תרין, דהא נוקבא אתכפייא לתתא. ואי תימא פולא חד פריסו עילאה ותתאה. הכי הוא. דלא אתפריש שמא דא מן דא, כלא איהו אלהים.

אתהדר פפורתא ממערב למזרח, פריס פריסו בתרין סטרין, בסטרא דמזרח, ובסטרא דמערב. פיון דכפורתא קיימא במזרח ומערב, כדין חדוה אשתכח, וחיבורא כדקא יאות, והאי בת, אתפלילת בעיטרהא כדקא יאות, וקיימא באשלמותא. וכדין איהו ברזא דיליה בראשית, כלא פירוודא כלל.

ולקבר אלין תלת זימנין, סלקין ישראל תלת זימנין למיחג חגייהו. בפסח אתהדר פפורתא בסטר דרום ומערב, וכדין ההיא בת קיימא באברהם, ואיהי ב"ת רא"ש, ותמן הלל, ולא (דף נג ע"ב) הלל גמור, דהא תרין פרוכין אלין, לאו אינון באשלמותא כדקא יאות, דהא ישמעאל נפיק ומקטרג.

מיומא דראש השנה עד יומא (בדקא) דסופות, אתהדר פפורתא מצפון למערב, כדין ההיא בת אתכפייא, וקיימא ביה ביצחק, ולא בחדוה, ואיהי ב"ת א"ש, ואינון לאו באשלמותא, ועל דא לית תמן הלילא כלל, דהא עשו נפיק ומקטרג. בסופות, סלקא האי בת. ואישתלימת ביה ביצקב (ביצחק) בחדוה, ומתחברן דא בדא, וכדין הלל גמור, על דאשתכח רוגזא, וחברותא אשתכח.

בשבועות דאקרי עצרת, אתהדר פפורתא בסטר מזרח ומערב, כדין שלימו אשתכח, וחביבו ודביקותא איהו בכל סטרין, וחדוה דעילאי ותתאי. וכדין (תהלים יט ח) תורת ה' תמימה משיבת נפש.

אש. י' כפרת, י' הפריסה שנפרסה, ומראה אחד ולא שנים, שהרי הנקבה נכנעת למטה. ואם תאמר, הכל פריסה אחת עליונה ותחתונה? כך הוא, שלא נפרד השם זה מזה, הכל הוא אלהים. חוזרת הכפרת ממערב למזרח, פורסת פריסה בשני צדדים - בצד המזרח ובצד המערב. פיון שהכפרת עומדת במזרח ובמערב, אזי נמצאת שמחה וחיבור פראוי, והבת הזו נכללת בעטרותיה פראוי ועומדת בשלמות. ואז הוא בסוד שלו בראשית, בלי פרוד כלל.

וכנגד שלש הפעמים הללו עולים ישראל שלש פעמים לחג את חגייהם. בפסח חוזרת הכפרת לצד דרום ומערב, ואז אותה בת עומדת באברהם, והיא ב"ת רא"ש, ושם הלל, ולא הלל גמור, שהרי שני הפרוכים הללו אינם בהשלמה פראוי, שהרי ישמעאל יוצא ומקטרג.

מיום ראש השנה עד יום (הראשון) של ספות חוזרת הכפרת מצפון למערב, ואז אותה הבת נכנעת, ועומדת ביצחק, ולא בשמחה, והיא ב"ת א"ש, והם אינם בשלמות, ועל כן אין שם כלל הלל, שהרי עשו יוצא ומקטרג. בספות עולה הבת הזו, ונשלמת בו ביצקב (ביצחק) בשמחה, ומתחברים זה עם זה, ואז הלל גמור, על ששכח הרגז, ונמצאת חברות.

בשבועות שנקרא עצרת, מחזרת הכפרת בצד מזרח ומערב, ואז מצויה שלמות, וחביבות ודבקות היא בכל הצדדים, ושמתח העליונים והתחתונים. ואז (תהלים ט) תורת ה' תמימה משיבת נפש.

ובשרש הפעמים הללו הכפרת מחזרת לצדיקה כראוי. הכפרת הזו נפרסת למעלה, בתוך אותה הנקדה הטמירה, באור הראשון שנפרס. אחר כך נפרסת בשלמות. ושורה על אותה הפריסה, כשסוככות כנפי הכרובים על הכפרת הזו, כדי לסוכך על הכפרת, ולא תהיה בגלוי.

כפרת. כפרת כתוב. כשבא האור העליון, אותם הכרובים מפנים בכנפיהם ומעלים אותם למעלה, ואומרים שירה מרב אותה השמחה של אותו האור.

כמו כן למטה, והכפרת מחזרת, ומאותם השלשה היו כרובים ימין ושמאל. בימין שורה הרוח שלמעלה, מאותו הצד. והשמאל שהיה במערב בהחזרת הכפרת, עומד אצלו בצד השמאל, ושורה בו רוח של נקבה, ומתחבר זה עם זה בחביבות של זכר ונקבה. וכן לכל הצדדים בהחזרת הכפרת. ולעולם הם שנים, זכר ונקבה, למטה בעולם הזה הם שנים ולא יותר.

ואם תאמר למעלה, הואיל ולא צריך דבקות בכפרת, איך מחזרת הכפרת? ודאי באותה ההחזרה נדבקים זה עם זה, ותמיד הוא נדבק בה.

כמו שהכרובים הם למעלה, עומדים על אות ונס, והרי בארנו סוד הכתוב (שמות כח) פורשי כנפים סוככים, ולא כתוב פרושי כנפים סוככים בכנפיהם, אלא שעל אות ונס היו עומדים. בזמנים ידועים היו מעלים כנפיהם, ופורשים אותם למעלה בכל יום ויום, והיו מחזרות ומסוככות על הכפרת. ועל כן באות ונס היו עומדים.

ובתלת זמנין אלין, כפורתא אתהדרת בסטרהא, כדקא יאות, כפורתא דא אתפרסא לעילא, גו ההוא נקודה טמירא, בנהירו קדמאה דאתפרסא. לבתר אתפרס בשלימו. ושריאי על ההוא פריסו, כד אתחפין גדפי כרובים על האי כפרת, בגין לאתחפייא כפורתא, ולא יהא באתגלייא. כפרת. כפרת פתיב, דכד אתיא נהירו עילאה, אינון כרובים בטשי בגדפיהו, וסלקין לון לעילא, ואמרינן שירתא מסגיא דההוא חדוה דההוא נהירו.

בגוונא דא לתתא, וכפורתא אתהדר, ומאינון תלתא וחד הו כרובים ימינא ושמאלא. ימינא שריא ביה רוחא דלעילא, מההוא סטרא. ושמאלא דהוה במערב באתהדרותא דכפורתא, קאים לגביה בסטר שמאלא, ושריאי ביה רוחא דנוקבא, ואתחבר דא בדא בחביבו דדכר ונוקבא. וכן לכל סטרינן באתהדרותא דכפורתא. ולעולם תרינן אינון, דכר ונוקבא, לתתא בהאי עלמא אינון תרינן ולא יתיר.

ואי תימא לעילא הואיל ולא אצטריף דבקותא בכפורתא, איך אתהדר כפורתא. ודאי בההוא אתהדרותא, אתדבק דא בדא, ותדיר אתדבק בה.

בגוונא דכרובים אינון לעילא, קיימין על את וניסא. והא אוקימנא רזא דכתיב, (שמות כח) פורשי כנפים סוככים, ולא כתיב פרושי כנפים סוככים בכנפיהם, אלא על את וניסא הו קיימין. זמנין ידיען הו סלקן גדפיהו, ופרשי לון לעילא בכל יומא ויומא, והו מתהדרן ומחפין על כפורתא. ועל דא באת וניסא הו קיימין.

בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁהָרוּחַ הֶעֱלִינָה הַיְתֵה בָּאָה וְשׁוֹרָה, וְדַאי שְׂבָאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁשׁוֹרָה יֵשׁ בּוֹ מִמְּשׁוֹת וְקִיּוּם בָּאוֹת וְנִס. הָאָדָם הוּא מִעֵפֶר, וְטָרָם שֶׁשׁוֹרָה עָלָיו נִיצוֹץ שֶׁל הָרוּחַ שְׁלֹמְעֵלָה, אֵין בּוֹ מִמְּשׁוֹת. כִּיּוֹן שֶׁשׁוֹרָה עָלָיו, יֵשׁ בּוֹ מִמְּשׁוֹת, וְעוֹמֵד בְּקִיּוּם.

וְאֵם תֹּאמֶר, זֶה לְכַדּוֹ? בֵּא וְרָאָה מִמַּטָּה אֶהְרֹץ, שֶׁהוּא עֵץ בְּלִי מִמְּשׁוֹת כָּלֵל, כִּיּוֹן שֶׁשְּׁלַח בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵעַט רוּחַ, עֹמֵד בְּקִיּוּם, וְנֹעֵשֶׂה בּוֹ בְּרִיָּה וּמִמְּשׁוֹת. וְמָה הָעֵץ שֶׁאֵין דָּרְכּוֹ בְּכָף, כִּיּוֹן שֶׁשְּׁלַח בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִקְצֵת רוּחַ אֶחָד, עֹמֵד בְּקִיּוּם וְהֵיטֵה בּוֹ מִמְּשׁוֹת - הַכְּרוּבִים שֶׁהֵם קְדוּשִׁים, וְעוֹמְדִים בְּקִדְשָׁה כְּמוֹ שְׁלֹמְעֵלָה, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

בְּכָרָּ פַעַם שֶׁיִּשְׂרָאֵל הָיוּ צַדִּיקִים, הַכְּרוּבִים הָיוּ דְבָקִים בְּדְבָקוֹת פְּנִים בְּפְנִים. כִּיּוֹן שֶׁהָיוּ סוֹרְחִים, הָיוּ מִחֲזִירִים פְּנִיָּהֵם זֶה מִזֶּה. מִזֵּין הָיוּ יוֹדְעִים? כֵּאֵן נִחְלָקוּ עֲמוּדֵי הָעוֹלָם. אָבֵל כִּעֲשֵׂן הַקְּרָבָן, וּבְקָרְבָן שֶׁעַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּח, וּבְכִהֵן כְּשֶׁבָרָף אֶת הָעַם - בְּשִׁלְשֵׁת אֵלֶּה הָיוּ יוֹדְעִים, שֶׁהָרִי הַכְּרוּבִים מִחֲזִירִים פְּנִיָּהֵם זֶה מִזֶּה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה אֶת תְּשׁוּבַת בְּנָיו. עֲשֵׂן הַקְּרָבָן, כְּשֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל צַדִּיקִים, הָעֵשֶׂן הָיָה עוֹלָה לְמַעְלָה בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, כְּעִטוּר שֶׁל מְקֻלוֹת. אִם לְצַד מִזְרָח אִם לְצַד מַעְרָב, אוֹ בְּכָל קְצוֹת הָעוֹלָם, בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל הָיָה עוֹלָה. וּכְשֶׁלֹּא סָטָה יְמִין וּשְׂמָאל, אִם הִרְצוֹן הָיָה קָיָם לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַצֵּה בְּמַעֲשֵׂי יִשְׂרָאֵל בְּחִיבוֹת יְתָרָה.

בְּקָרְבָּן שֶׁעַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּח, כְּשֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל צַדִּיקִים, הָיָה נִרְאָה עַל גְּבֵי אֵשׁ הַמְּזֻבָּח דְּמוּת שֶׁל אֲרִיָּה

בְּכָרָּ אֲתֵר דְּרוּחָא עֵילָאָה הָוָה אֲתֵי וְשִׁרְיָא, וְדַאי בְּהָהוּא אֲתֵר דְּשִׁרְיָא, אֵית בֵּיה מִמְּשׁוֹ, וְקִיּוּמָא בָּאֵת וְנִיפָא. בַּר נֶשׁ אִיהוּ מִעֵפְרָא, וְעַד לָא שָׂרָא עָלֵיהּ נְצִיצוֹ דְּרוּחָא דְּלְעֵילָא, לֵית בֵּיה מִמְּשׁוֹ, כִּיּוֹן דְּשִׁרְיָא עָלֵיהּ, אֵית בֵּיה מִמְּשׁוֹ, וְקִיּוּמָא בְּקִיּוּמָא.

וְאֵי תִימָא דָּא בְּלַחֲדוּי, תָּא חֲזִי מַחוּטְרָא דְּאֶהְרֹץ, דְּאִיהוּ אָעָא בְּלָא מִמְּשׁוֹ כָּלֵל, כִּיּוֹן דְּשִׁדְר בֵּיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְעִירוֹ דְּרוּחָא, קָאִים בְּקִיּוּמָא, וְאֲתַעְבִּיד לֵיה בְּרִיָּה וּמִמְּשׁוֹ. וְמָה אָעָא דְּלָאוֹ אֲוִרְחִיָּה בְּכָף, כִּיּוֹן דְּשִׁדְר בֵּיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַד זְעִירוֹ דְּרוּחָא, קָאִים בְּקִיּוּמָא, וְהָוָה בֵּיה מִמְּשׁוֹ. כְּרוּבִים דְּאִינוּן קְדוּשִׁין, וְקִיּוּמִין בְּקִדְוֶשָׁה כְּגוֹנוּא דְּלְעֵילָא, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

בְּכָרָּ זִימְנָא דְּיִשְׂרָאֵל הָווּ זְפָאִין, כְּרוּבִים הָווּ דְּבִיקִין בְּדְבִיקוֹ אֲפִין בְּאֲפִין, כִּיּוֹן דְּהָווּ סְרַחֲן, הָווּ מְהֵדְרִין אֲנַפְיָהוּ דָּא מִן דָּא. מְנָא הָווּ יְדַעֵי, הָכָא אֲתַפְלְגוּן עֲמוּדֵין דְּעֵלְמָא. אָבֵל בְּתַנְנָא דְּקוּרְבָנָא, וּבְקוּרְבָנָא עַל גְּבֵי מַדְבָּחָא, וּבְכִהֵנָּא פַד בְּרִיךְ יְת עֲמָא. בְּאֵלִין תְּלַתָּא הָווּ יְדַעֵי, דְּהָא כְּרוּבִים מְהֵדְרִין אֲנַפִּין דָּא מִן דָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי תִיּוּבְתָא דְּבָנוּי.

תַּנְנָא דְּקוּרְבָנָא, פַד הָווּ יִשְׂרָאֵל זְפָאִין, תַּנְנָא הָוָה סְלִיק לְעֵילָא בְּאוֹרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל, כְּעִטוּרָא דְּקוּלְפִין, אִי לְסִטְר מִזְרָח, אִי לְסִטְר מַעְרָב, אוֹ בְּכָל סִיפֵי עֵלְמָא, בְּאוֹרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל הָוָה סְלִיק. וְכַד לָא סָטָא לְיִמִּינָא וּלְשְׂמָאלָא, כְּדִין רְעוּתָא קִיּוּמָא לְעֵילָא וְתַתָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּעוּבְדִין דְּיִשְׂרָאֵל בְּחִיבוֹ יְתִיר.

בְּקָרְבָּן דְּעַל גְּבֵי מַדְבָּחָא. פַד הָווּ יִשְׂרָאֵל זְפָאִין, הָוָה מִתְחַזֵּי עַל גְּבֵי אֲשָׁא